

HERINNERING

DOOR A. HENDRIKS-KAPPELHOFF

Ik zelf in 't licht van een lantaren
En achter 't glas aan de overkant
Het wuiven van een oude hand;
In oogen, die mij nauw ontwaren
De zegen van een afscheidsgroet
Uit 't trouwe hart, dat mij behoedt,
Datzelfde, dat mijn kinderjaren
Mij dag en nacht heeft liefgehad
En nu zijn schemerenden schat
Nog voor mijn rijkdom blijft bewaren.
Daar in het donker, bij 't gordijn
Een mensch, zooals ik eens zal zijn.

Dan staat een ander in den schijn
Van een lantaren.
